

Inspektørens Tilsyn ikke bliver for snævert, men at man faar Lov til at anvende efter Kommuneraadets eget Skøn disse Midler, som Kommunen raader over, baade til Baadebygning, til Husbygning, til Fangstredskabers Anskaffelse og i det hele til saadanne FormaaIs Fremme, som kunne siges i al Almindelighed at være til fælles Bedste og til Fremme af Næringslivet deroppe. Jeg skal f. Eks. nævne en Ting som, at man dog bør kunne anvende dem ogsaa til at indkøbe Kajakskind. Jeg læste for nylig i en Bog af den bekendte Grønlandsfarer Knud Rasmussen, at det var saa vanskeligt for Grønlænderne at holde den af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) som den eneste rationelle Levevej paa Grønland fremhævede Sælfangst vedlige, thi nu, da Sælfangerne gaa udenfor med deres store Baade og Harpuner og tage Sælerne, er det overordentlig vanskeligt for Grønlænderne at skaffe sig de meget store Sælskind, der skulle til for at betrække deres Kajaker, saa de kunne drive Sælfangst fra Kajakerne. Det kunne de ikke, naar de ikke kunne faa Skind. Kommunerne maa dog have Lov til at købe disse store Kobbeskind, som ere nødvendige, for at man skal kunne betrække Kajakerne.

At man kan gøre en uheldig og snæver Fortolkning gældende, tror jeg, man har Erfaring for i Grønland. Man har f. Eks., efter hvad der er berettet mig, fortolket de foreløbige Bestemmelser i Grundloven for Grønland saaledes, at naar deri staaer, at man kan yde Hjælp til Betræk af Konebaade, altsaa til Anskaffelse af Skind, kunne Forstanderskaberne ikke yde Bidrag til en Træbaad, for det staaer der ikke noget om. Men det er jo kun en Ordfortolkning. Det er nemlig klart nok, at Meningen med Bestemmelsen er den: at kunne hjælpe Folk til gode, stærke og sødygtige Baade. Ligeledes staaer der i de foreløbige Bestemmelser, at man kan yde Hjælp til Anskaffelse af en Riffel, og det fortolker man saa snævert, at der ikke kan ydes Hjælp til Anskaffelse af Hagelbøsser. Det staaer der nemlig ikke noget om, uagtet det dog er tydeligt, at hvad der her skulde ydes Hjælp til, var Anskaffelse af hensigtsmæssige Skydevaaben. Hvis man altsaa lader Inspektøren føre Tilsyn med mere end det, at det ikke er helt ulovlige og urimelige Bestemmelser, som Kommuneraadene træffe om Anvendelse af de offentlige Midler, bør man paa den anden Side indskærpe, at der ikke finder en gold Ordfortolkning Sted, der medfører en Indsnævring, som hindrer, at

de offentlige Midler anvendes paa hensigtssvarende Maade.

Naar der staaer i § 8, at der for hver Landsdel oprettes et eller flere Landsraad, maa jeg sige, at det maaske er den Bestemmelse i det foreliggende Forslag, som jeg hilser med størst Glæde. Jeg henstiller, at disse Landsraads Antal ikke bliver alt for lille. Her gør det sig i endnu højere Grad gældende end med Hensyn til Forstanderskaberne, at med de Kommunikationsmidler, man endnu har paa Grønland — de ere ganske vist overmaade meget forbedrede i de senere Aar, men dog temmelig mangelfulde —, er det meget vanskeligt enten for en Mand, der er ansat i Handelens Tjeneste, eller for en Fanger at være i nogenlunde lang Tid hjemme fra, og hvis han derfor skal have en overmaade lang Rejse til Landsraadets Samlingssted, ville alt for mange af de virksomste Grønlændere unddrage sig fra at være Medlemmer af Landsraadet. Jeg vil henstille, at man opretter saa mange Landsraad, at ikke Kommunikationsmidlernes Tilstand og Afstandenes Betydelighed skulle være afgørende Hindringer for, at enhver, som egner sig dertil, kan blive Medlem af disse Raad.

Der staaer i sidste Punktum af Paragraffen: „Indenrigsministeren kan sammenkalde Landsraadene til et Fællesmøde under en af ham beskikket Formand“. Jeg ser med megen Glæde, at Landsraadene kunne træde sammen til fælles Drøftelse af hele det grønlandske Samfunds samlede Anliggender. Thi det er den første Spire til, at hele det grønlandske Samfund kan komme til at danne en samholdende Nationalitet. Men om det er den rigtige Bestemmelse, her er truffen, er jeg dog noget i Tvivl om. Jeg vilde tro, at det var rigtigere, at Lovgivningsmagten ikke lagde dette i Indenrigsministerens Haand, men derimod traf Bestemmelse om, at saadanne Fællesmøder skulde finde Sted i alt Fald een Gang aarlig til at begynde med. Saa kunde man maaske af Hensyn til de Afstande, der ere deroppe, bestemme, at disse Fællesmøder ikke komme til at bestaa af samtlige Medlemmer af samtlige Landsraad, men at derimod de forskellige Landsraad mødte til disse Fællesforsamlinger ved delegerede. Det vilde formodentlig være tilstrækkeligt, og det vilde selvfølgelig gøre hele Apparatet anderledes let virkende end ved et Møde af samtlige Medlemmer, hvilket dog ogsaa har sin store Betydning.

Meningen er aabenbart efter For-